

Jó úton halad az Egyesület

Beszélgetés Lomniczi Gergellyel, az OEE távozó főtítkárával

Az Országos Erdészeti Egyesület elnökségének 2017. augusztus 31-i ülésén Zambó Péter elnök jelentette be, hogy Lomniczi Gergely főtítkár október 15-ével távozik az Egyesülettől. Ennek kapcsán ültünk le egy kis beszélgetésre a korábbi főtítkárukkal, hogy együtt tekintsünk vissza – néhány szó erejéig – az elmúlt 6 évre.

– 2010-től kezdve, követve a korszellemet, Egyesületünk alapvető működési átalakulás útjára lépett. Új célokat tűzött ki az OEE vezetése. Ennek a korszaknak a kezdetétől, 2011-től lettél főtítkár. Visszanézve az elmúlt sűrű hat évre, hogyan értékeled ezt az eseményekben, feladatokban, kihívásokban is bővelkedő időszakot?

– Először is örömtelnek! 2010-ben vettem részt az első elnökségi ülésen mint elnökségi titkár, majd 2011 júniusától már főtítkárként dolgoztam, ami végig érdekes és jó hangulatú munka volt. Sikertelen olyan programokba kezdeni, amelyek sikeresen zajlottak, és olyan csapatot összeállítani, amely jól tudott együtt dolgozni. Jó érzés volt ebben a légkörben tevékenykedni.

Másrészt mindenképpen folytatásra érdemesnek értékelem ezt az időszakot. Zambó Péter elnök vezetésével olyan kezdeményezések indultak el, amelyek az alapításkori és a mai napig érvényes célkitűzéseken alapulnak. Kiderült, hogy a 21. században is lehet 150 évvel ezelőtt rögzített értékek alapján működni, az akkor elképzelt modell ma is működik. Gondoljunk az alapítványok működésére, az egyesületi könyvkiadásra vagy éppen az *Erdészeti Lapok* szerepére, ami a közösségünk összetartásának egyik igen komoly eszköze. Jó úton halad az Egyesület akkor, ha továbbra is ezen értékek és tevékenységek határozzák meg a mindennapjait.

– Ha fordulópontokat, jelesebb sarokpontokat kellene kitűznöd ebből a hat évből, melyeket emelnéd ki és miért?

– Első nagy lépésnek a tagdíjreformot tekintem. Sok kritikus és kételkedő hang hallatszott akkor, de a mai taglétszám ékes bizonyítéka annak, hogy ha ad az Egyesület a tagjainak, akkor a tagok is érdemesnek tartják a hozzájárulást.

Bár ezen a területen még lenne mit tanulni az elődeinktől. Hiszen az Egyesület

a mi közösségünk, nekünk is kell fenntartani. Örvendetes, hogy ismét megjelentek a magántámogatók, erről a helyről is köszönet illeti mindnyájukat!

Miután biztos alapokra került a működés, a következő vízváltáshoz a 2014-es jégtörés utáni adománygyűjtést tekintem. A közvéleménynek és magunknak is megmutattuk, hogy létezőnk, és képesek vagyunk az egész társadalmat érintő és érdeklő mondanivalót kínálni. Az Egyesület felkerült a döntéshozók térképére.

Harmadikként pedig természetesen a tavalyi jubileumi évet, azon belül az

erdélyi Vándorgyűlést kell említenem. A stabil belső működés és a nyilvánosság előtt már megtett kezdőlépés után sikerült valóban nagyot alkotni. Az évforduló megünneplése komoly muníciót adott a következő évekre, és további olyan programokra adott lehetőséget, mint az egész társadalom nyilvánossága előtt zajló Erdővárás Családi Nap.

– Folyamatos célkitűzés a „Legyen jó az Egyesület tagjának lenni!” jelmondat megvalósítása. Hogyan látod, sikerült ezt elérni?

– Az Egyesület főtítkárának jó volt lenni – legalább egy tag esetében tehát megvalósult a célkitűzés! De félretéve a tréfát, komoly, és folyamatosan szükséges vállalásnak tartom a vezetés részéről ezt a programot. Mindig ad tennivalót, mindig van min javítani, de közben előreviszi a szervezetet, ha azon munkálkodunk, hogy a többieknek, az egész közösségnek jó legyen.

Sok olyan dolgot sorolhatnánk, ami ma már természetesnek tűnik, de hat évvel ezelőtt egyáltalán nem volt az. Csak az újságnál maradván: a tagoknak történő közvetlen postázás vagy éppen a határon túli terjesztés. Fontos számon tartani, hogy mindezekért napi szinten meg kell dolgozni, nem maguktól jön-

nek az eredmények. De ennél is fontosabb az, hogy mi van még a tarsolyban, hogy egy-egy új elemmel mindig szolgálni lehessen a közös célokat!

– *Évtizedes tapasztalataid vannak az erdészeti ágazat sokrétű világából, főtítkárként ennek spektruma csak tovább szélesedett. Mit gondolsz ma a szakma jövőjében a legfontosabb feladatnak, célnak, és hogyan látod ebben az Egyesület jövőjét, szerepét?*

– Az Egyesület nagyon sokat tehet a magyar erdőgazdálkodásért, ha képes a 150 éves alapokon a jövőt építeni. A jubileumi év szervezése során Kiss László alelnök minden egyes alkalommal rákérdezett, hogy szerepel-e a „jövő” a koncepciókban, beszédekben. És ez komoly igazság, mert bár nagyon szép a 150 éves jubileum, de ha nem nézünk előre, akkor ünneplése öncélúvá válik.

Ezért fontosak az elnök és az elnökség által kitűzött elképzelések – az időskor otthon létesítése, a székház visszaszerzésére folytatott tárgyalások, a környezeti nevelési programok és még sorolhatnám –, mert mind előremutatók és az Egyesület jövőjét építők.

A magyar erdőgazdálkodásnak meg kell találnia a 21. századi önmagát. Vannak biztató jelek, mint például az erdőgazdálkodást a klímaváltozás viszonyrendszerébe helyező programok vagy az egészséges kapcsolódási lehetőséget segítő kezdeményezések, de még messze vagyunk a megoldástól.

Az Egyesület kovász lehet ebben a folyamatban, ami nem mindig könnyű szerep, de úgy gondolom, hogy megéri.

– *Alapvetően kommunikációs, szakmakommunikációs vénával rendelkezel. Ebben a szegmensben sok még a tennivaló az előrelépések ellenére is. Melyek lennének a legfontosabbak?*

– Túl kellene lépni önmagunkon. Egy kicsit kívülről látni, és a társadalmat foglalkoztató nagy kérdések viszonyrendszerében elhelyezni magunkat. Sok mindenre választ tud adni az erdőgazdálkodás, a magyar erdész, de ehhez először meg kell hallania a feléje irányuló kérdéseket. Egyébként nincs ebben semmi ördögösség – csak csinálni kell!

– *Köszönöm a beszélgetést, és további sok sikert kívánok, remélve, hogy még számos egyesületi, ágazati rendezvényen találkozhatunk!*

Nagy László